

עפ"ג 27848/10/14 - דן דחליקה, מטעם הסנגוריה הציבורית נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ג 27848-10-14 דחליקה נ' מדינת ישראל
לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ
כב' השופט ד"ר יגאל מרזל
כב' השופט אריה רומנוב
דן דחליקה
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני
מטעם הסנגוריה הציבורית

המערער

נגד

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים - פלילי

המשיבה

פסק דין

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' קורנהאוזר) אשר ניתן ביום 3.9.14 ובו נגזרו על המערער העונשים הבאים: שישה חודשי מאסר בפועל, שישה חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים, פיצוי למתלוננת בסך 4,000 ₪ וקנס בסך 1,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. עונשים אלה נגזרו על המערער לאחר שהוא הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ת"פ 12-06-33530). הערעור הוא על חומרת העונש שהוטל על המערער.

2. לפי עובדות כתב האישום שהוגש נגד המערער, עצרה המתלוננת, אזרחית ארה"ב, ביום 31.3.11, את מוניתו של המערער וביקשה להגיע לרחוב עמק רפאים בירושלים, מרחק של דקות נסיעה ספורות. המערער הסיע את המתלוננת במשך כ- 25 דקות, ובמהלך הנסיעה נגע בירכה החשופה של המתלוננת כ-7-6 פעמים. זאת אף שהמתלוננת חזרה ואמרה לו שלא יעשה כן, שזה לא בסדר ודחפה את ידו. במקביל, נגע המערער באיבר מינו, מעל לבגדיו, תוך שהוא מביט לסירוגין ברגליה של המתלוננת, ונוגע בירכה. בעת שעשה כן, האט נסיעתו באופן משמעותי תוך שהרפה מן ההגה. כשהעירה המתלוננת למערער כי הוא לא נוסע בדרך הקצרה ביותר השיב לה שהוא נוסע בדרך הארוכה יותר כיוון שהמתלוננת יפה. נטען עוד כי המערער עשה את המעשים לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.

3. המערער כפר תחילה בעובדות כתב האישום. לאחר שנשמעו מרבית הראיות, ובכלל זה עדותה המוקדמת של המתלוננת, הודה המערער בעובדות כתב האישום והורשע בעבירה המיוחסת לו. לאחר שניתנה הכרעת הדין הוגש תסקיר שירות המבחן. כן הוגשה חוות דעת של המרכז להערכת מסוכנות, בה הוערכה רמת המסוכנות המינית של המערער כנמוכה בינונית.

4. בגזר הדין שניתן הדגיש בית משפט קמא את חומרת העבירה וקבע כי היא מהווה פגיעה באוטונומיית האדם על גופו, חדירה קשה לפרטיותו, ועלולה להותיר אצל הקורבן משקעים לאורך זמן. בית משפט קמא קבע כי אף שמיקום הנגיעות בירכה של המתלוננת מציב את המעשים ברף הנמוך של העבירה, אופי המעשים מעצים את מידת חומרתם במספר מישורים: **ראשית**, עיסוקו של המערער כנהג מונית המספק שירות לציבור. **שנית**, נוכח הבנת המערער את הפסול שבמעשיו, ופגיעתו במתלוננת במשך כ-25 דקות נסיעה כשהיא נתונה לחסדיו. **שלישית**, עוצמת הפגיעה במתלוננת, אשר חשה במהלך האירוע רגשי פחד, חרדה ואימה. לאחר ששקל את מעשה העבירה בנסיבותיו, מידת הפגיעה באינטרס המוגן, וכן את הפסיקה הנוהגת, קבע בית משפט קמא כי מתחם הענישה ההולם נע בין חמישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שרות, לבין חמישה עשר חודשי מאסר בפועל. בית משפט קמא זקף לזכות המערער את הודאתו, אולם קבע כי משקל הודאה זו אינו גבוה, שכן כל העדים נשמעו בטרם החליט המערער להודות. בית המשפט הוסיף ושקל את השלכות הרשעתו של המערער, כאדם מבוגר שזוהי הרשעתו הראשונה, את שלילת רישונו של המערער כנהג מונית ואת התדרדרות מצבו הנפשי. מנגד, שקל בית משפט קמא את התכחשותו של המערער לבעייתיות בהתנהגותו, את הערכת המסוכנות, ממנה עולה כי המערער נעדר תובנה לגורמי סיכון, חסר אמפטיה לקורבן ואינו מגלה חרטה. נוכח שיקולים אלו הטיל בית משפט קמא על המערער, תוך שציון כי אין הוא ממצה את הדין, שישה חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פיצוי למתלוננת וקנס.

5. בכתב הערעור ביקש המערער להקל בעונשו. לטענתו, היה מקום לתת משקל רב יותר לנסיבותיו האישיות, ובכלל זה לגילו, להיעדר עבר פלילי והיותו חסר תמיכה משפחתית. בעקבות הגשת התלונה נשלל רישונו של המערער לנהיגה ברכב ציבורי, והוא איבד את מקור פרנסתו בגיל מבוגר יחסית, כאשר אין ביכולתו לבצע כל עבודה פיזית אחרת בשל מצבו הבריאותי. המערער מפנה לתסקיר שירות המבחן שהוגש לבית משפט קמא, בו צוין כי בעקבות הגשת התלונה שקע המערער במצב דכאוני והוא מסתגר בביתו, והומלץ על עונש מותנה כגורם מרתיע לעתיד. עוד נטען, כי מעשי העבירה המתמצים בליטוף ירכה של המתלוננת אינם מצויים ברף העליון של ביצוע העבירה. צוין כי בשונה מן האמור בתסקיר שירות המבחן, המערער נטל אחריות על מעשיו בפני בית משפט קמא. בנוסף נטען, כי במסגרת השיקולים לקולא יש להתחשב בכך שלשלילת חירותו של המערער לראשונה בחייו בגילו, במצבו הפיזי והנפשי, לא יהא ערך הרתעתי מוסף.

6. בעת הדיון בערעור צמצם ב"כ המערער את הערעור לבקשה לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות. נטען כי הבעיה האורתופדית בגינה נקבעה אי כשירותו לעבודות שירות "הגיעה לקיצה". בית משפט נתבקש, ולו לפני משורת הדין, להפנות את המערער שוב לממונה על עבודות שירות על מנת להימנע מריצוי העונש במאסר ממש.

7. דין הערעור להידחות. חוות דעת הממונה על עבודות שירות מצאה כי המערער אינו כשיר לריצוי מאסר בעבודות שירות, בעקבות ניתוח שעבר בברכו. בית משפט קמא איפשר למערער לפנות פעמים מספר לממונה, ולהציג לפניו אישורים רפואיים עדכניים, על מנת לבחון את האפשרות לריצוי המאסר בעבודות שירות, ולשם כך אף דחה את הדיונים מספר פעמים. אולם גם חוות דעת הנוספות שהוגשו ע"י הממונה על עבודות השירות הצביעו על היעדר כשירותו של המערער לביצוע עבודות שירות מטעמים רפואיים. די בכך כדי להורות על דחיית הערעור. מעבר לדרוש יצוין כי העונש שהוטל על המערער אינו נוטה לכף החומרה. המערער, נהג ברכב ציבורי, כפה עצמו על נוסעת ששכרה את שירותיו. יש במעשיו כדי לערער את האמון הניתן בכל נהגי רכב ציבורי. הרתעת נהגים ברכב ציבורי מחייבת "מסר ברור ונחרץ בדבר הענישה לה צפויים עבריינים בתחום זה" (ע"פ 9395/07 קורן נ' מדינת ישראל, 23.3.08).

8. המערער יתייצב לריצוי מאסרו ביום 4.1.15 עד השעה 10:00 בימ"ר ניצן. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס (טל' 08-9787377, 08-9787336).

מזכירות בית המשפט תמציא פסק הדין לב"כ הצדדים, ותוודא טלפונית קבלתו.

ניתן היום, כ"ד כסלו
תשע"ה, 16 דצמבר
2014, בהעדר הצדדים.
גילה כנפי שטייניץ,
שופטת

ד"ר יגאל מְרזל,
שופט
אריה רומנוב, שופט